

عنوان مقاله:

خودمردم نگاری رویای سخنرانی، زبان، مهاجرت

محل انتشار:

فصلنامه جامعه پژوهی فرهنگی، دوره 11، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

امیلیا نرسیسیانس - دانشیار گروه انسان شناسی دانشگاه تهران

ابوعلی ودادهیر - دانشیار گروه انسان شناسی دانشگاه تهران

پروین قاسمی - دکتری انسان شناسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در مقاله پیش رو بناست تا با تمرکز بر تاریخ زندگی شخصی (دهه اول زندگی) و مسیری که نسل‌های پیش از من از سر گذرانده‌اند، به پرسش «چرا سخنور خوبی نشده‌ام؟» پرداخته شود. «مهارت و توانمندی سخن گفتن در جمع» توامان در دو حوزه شخصی و فراشخصی؛ تاریخی و تحولات اجتماعی روان‌شناختی فرهنگی و سیاسی شکل می‌گیرد. با استفاده از روش خودمردم‌نگاری در این پژوهش، تاریخچه شخصی و ارتباط آن با مهارت سخنرانی، بررسی شده است. مهارت سخنرانی در فرد، در بطن دو تاریخ شکل می‌گیرد؛ تاریخ کلی که از ازل تا ابد ادامه دارد که همانا تاریخ فراشخصی است و دیگری تاریخچه زندگی شخصی فرد است. تاریخچه شخصی، بر تاریخ زندگی و حضور فرد در این دنیا دلالت دارد که سخن‌گو در حافظه شخصی خود دارد. تاریخ فراشخصی و تاریخچه شخصی در رابطه با چرایی وضعیت سخنرانی من در جمع، بدون یکدیگر نمی‌توانند تحلیل‌گر وضعیت حاضر باشد. ترکیبی از این دو و همچنین وضعیتی که هر یک به نوعی بر فرد تحمیل می‌کند در چگونگی پرورش قوه سخنوری فرد، موثر است.

کلمات کلیدی:

سخنوری، تاریخ شخصی، تاریخ فراشخصی، زنانگی، رویا، خودمردم‌نگاری، مهاجرت، نهاد خانواده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1206662>

